

ગઝલો-કી ખહાર

—અર્થના—

ગુજરાતી ગાયનમાળા.

—તથા— *Reg No. 352*

રાજકોઠીયારાની વાર્તા સાથે.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કર્તા,

શાહ નાહનચંદ છગનલાલ,

સ્ટેશન સામે લેનવાળા ખીલકીંગ, મુરત

આવૃત્તી ૧ લી. પ્રત ૫૦૦૦ સને ૧૯૨૩.

મુરત ખરાનપુરી ભાગોળ ભાજવાલી પોળમા આવેના
શ્રી 'અંખીયા વીજય' પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં હરગોવિન્દલાલ
હરકીશનલાલે છાપ્યું.

કિંમત બે આના.

—રાજકઠીયારાની વાર્તા—

ગુજરાતી કૌપીરાઈ-સં.

૧૦૭૧૨

રાગ—હોહરાની આલ.

ભરતખંડમાં સુંદર ગામ, ક્ષત્રિજાતું મોટું ધામ,
જન્મ નામે પ્રરતો ઘણી, સં નામે રાણી પદમણી,
એક દીવશ નીશાએ રાય, પાશે રાણી આંધે પાય,
રાત દીવશનો પડ્યો વિવાદ, હોડ કરી કાષો સંવાદ.
ચઢા ઉતરી બેને થાય, રાગ હડમાં આવી જાય,
હાજ્યાએ, હાજ હા, કરી, કાળી રાત જપોરા કરી,
જુવનું ગુણવંતી સુકી રાત્રે વન મોઝાર,
વેળાની રાણી મેઘ વનમાં પ્રમુત પીડ થઈ
જયો કુંવર કન્હેયો કલાન, જાણે બીજે ભુપ નીધાન
પણ પતી વીણ સતીનું મન ક્યવય, જુવે પુત્રને રોવાઈ જાય,
રાણી શોક અધીક મન ધરે, દીકરા સર્વ દક્ષીણ પરતુર.
ભુખ હોખતા આંખો દીન, રાત્રીનું શરીર થાતું ક્ષીણ,
પુત્ર કુમરી માતો મરે, સિદ્ધિ સ્વર્ગ વીશે સંચરે,
મરતાં મંદળીયું હૃદય હાથ, માતાએ આશીષ સંગાથ,
કુંવર પછિ કઠીયારો હ્યો, પીતા ક્રોધથી કુંવરી વયો,
સતીયે દળદર કલાડયું દુર, ત્યાંથી આવ્યા શ્રી સિદ્ધપુર,
કપટે કંથ વગટે ઉપડે, સગી સસરાને પાસવડે,
-કહો જોગી પતી કલાં જઈ રહ્યા ! xજગતમાં જોગી થઈ ગયા,
-કહો જોગી સસરાનું શું થયું ? xપુત્ર વધુ પર ચિત્તજ ગયું,
*કુંવર તોતથી કેમ પમાય ! સતીને પતીનો સમાજમ ક્યાં થાય,
ઉતર સામી આંખો કરો, દક્ષીણ સામી પીડજ ધરો,
જયો પીતાશ્રી જોવાણુનાથ, લે સતી તુજ પતીનો હાથ,
(રાજકઠીયારો નોવેલમાંથી).

જાહેર મુચના.

અમારી છપાતી નોવેલોમાં જાહેર ખખર માટે
પાના લાહે આપવાના છે.

લખો યા મળો,

શાહ નાહનચંદ કમનલાલ,

૬. સ્ટેશન સામે લેનવાળા બીહરી મ. હાલ.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાત કૌપીરાબિટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૦૭૧૨ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ ગામીનાંડી ૮૨૧૨

વિષય ૨-૨-૨૧

આનંદે બહાર.

બહારાણ—

મારી મજની, તું ક્યાં રમીઆવી રજની, સાચું મોલ, મોલ, મોલ,
 સાચી સૈયર, તું કીદને આળ ચઢાવે, ઢેડો છોડ, છોડ, છોડ,
 હમણાં માળા ગ્રંથી હતીને, હમણાં કેમ દરમાણી,
 પરસેવો તને ક્યાં વધ્યો, વારી ભરખર ક્યાં બીજાણી—સાચું.
 કાળો ભરોશો કીરપર મેઢો, ઉરાડતાં ગળગણી,
 લાપોટે ભટ છુટી ગઈ મારી, ભરખ ત્યાં ભળીગણી.—ઢેડો.
 કસ્તુરી તારા અંગે મહેકે, કુસુમ કળીના હારો,
 નયન રહ્યાં છે નાચી નવેલી, મળીયો કાણુ દગારો—સાચું.
 ચંદ્ર સરોવર નહાવા ગઈતી, વાટે મળ્યો એક માળી,
 જાગ્યો ભરીને ગજરા આખ્યા, હું તો તમચી હારી —ઢેડો.

બહારાણ—

વશ કીધો તેં વીર મારો, જે ગુણીવત્ત ને બહુ સારો,
 નથી વાંક જરા કાંઈ મારો, નજીદત્ત તમ વીર : મારો
 રંગ મહેલમાં હતી એકલી, આવી અડધુત્ત કરી ગયા.
 સુંબન કરી ભરી અંક મીઠાવી, મોહન મનકું દરી ગયા—નથી.
 વસંત જનમન પ્રસવાડીમાં, લુલો પડી ગયો ભરોશ,
 લાલચ આપી તેં લલચાવ્યો, બંધુ ડાહ્યો ડમરો.—વશ.
 શરમાળે બને શાન કરીને, કંચુદીની કશ છોડી,
 હૃદય ધરાપર થન થન નાચ્યા, લાજ શરમ સૌ તોડી—નથી.
 વદન સંદ્ર જખી રતી લગનવે, બકુરી કામણુગારી,
 બંધુ મારો સરળ હૃદયનો, કળા અજળ છે તારો—વશ
મહાવેતા કાદંબરી— રાગ ભજન.

રૂપે શું મન રાચોરે, કાયાનો રંગ કાચોરે, ભગવાન બળે (ર)
 હાડ માંસને રૂપિર ભરેલું મદ્યું આમડે આંખ (ર)
 ગંદા દેહનો ગર્વ નકામો, કાયાનો રંગ પતંગ,
 ભર્યો નહિ સાચોરે, ભગવાન બળે.

સરથરી બિદ્યા—પાંગળા અને સરથરીનો સંવાદ.

* ધીક યુવા ધીક મુજને, ધીક કામ બિહારજી,
જેણેરે ભુલાવી મને સત્યથી, ક્યાં નીચ વીચારજી—

બેખરે ઉતારો રાજા સરથરી.

ક્ષમા કરોરે રાજા રંક છું, નારી અચાની જાતજી.

અન્ય વખતે એવું નહીં કરું, લાન્યા માતને તાતજી;

કપટ રૂપીરે રાણી પાંગલા, એ શું બોલો વચનજી,

રાજરે તજ્યું તુજ કારણે, જો વિચારી મનજી.

બિદ્યા દેને મૈયા પાંગલા...

** તુરે ખોડી ને ખોટું રાજ છે, ખાટો સારો સંસારજી,

અસખ જગાવું વન એકબો, જયી પામું ઉધ્ધારજી.—બિદ્યા.

* રહોતો રાજા રસોઈ કરું, જમાતા જાઓ સ્વામીનાંથજી,
ક્ષીરરે નીપજવું ક્ષણ એકમાં, જમીએ આપણુ સાથજી.—બેખરે.

મઠીરે કરાવું રંગ મહેલમાં. રાખું શુભ અવાસજી,

જેમરે જાણે નહિ જગતમાં, સાધો જંગ રહી પાસજી.—બેખરે

x મહેલરે તારાને રાણી શું કરું, કેવો શુભ અવાસજી,

ક્ષીરરે ભોજન તારું રાણી શું કરું, નથી ભોજની અથજી.—બિદ્યા

વાસી જંગલના જોગી અમે, નહીં ગામમાં વાસજી

વિષની વેત્રાથી અગમે રહું, નહિ નારીનો પાસજી—બિદ્યા

÷ ભગવા જો રાજા સરથરી, દાવાનળ દીક્ર થાયજી,

માઈ ન કહો મારા કંચજી, લાગે દેહમાં લાયજી.—બેખરે.

— વધુરે શું વહું રાણી પાંગલા, કરું કેટલો ઉચ્ચારજી,

અંધુ જેવારે અંધુ તજ્યો, માર્યો વચનનો મારજી;

હવેરે રાજને રાણી શું કરું!

+ વાંકીરે વિધાતા મને ભુલાવી, લખિયા લેખ લલાટજી,

આનુરે પ્રાયશ્ચિત હવે શું કરું, મારગ આપો પૃથ્વીમાતજી.—બેખ.

ત્રણુશો નારીરે અન્ય આપની, માલવ પતિ મહારાજજી,

એકને કારણે એને નવ તજો, પાપી પાંગળાને કાજજી—બિદ્યા

મોહ છોડી દે રાણી પાંગલા, પ્રીતે કર સતસંગજી,

સગુરે નથી કાઢ કાઢવું, આ સંસાર પતંગજી.—બિદ્યા.

દેતી હે તો દે મુને, નહિ તો કરું ગૃહ લાગજી,

શ્રુજી મારારે રાસે થશે, ચાલી જાય જમાતજી.—બિદ્યા.

(સરથરી નાટક.)

મગ્ગે હકીમ— ગઝલ—કન્વાલી.

મગ્ગુમ અલી એહમદ, તેરી કલીયરકી, નગરીયાં આંખોમેં ખસીદે,
 ફખીયા હું બહોત લીજો પીયા મોરી, ખખરીયા અખ જ્વન ચલીદે.
 નયના તોરે મતવારે હેં ઝોર દિલમેં, હમંગ દે કયા સાખીરી રંગદે
 ક્યુન મયં હિરાઈ સખીરી મોરી, ચુઢરીયા સાધીરને રંગી દે.
 હવારે જો તેરે આંહિ દીયે ધીક, જસાંહિ ખીપતકો સુનાઈ,
 ખુશહો કે ચગાઈ તેરે રાજપે ચદરયા, ચેહ મનમે ખસી દે.
 સાખીર પીયા મુઝકો તો તેરી આસ લગી દે જો ફખ ચલી દે,
 મજવારસે અખ પાર લગાદે મોરી, નૈયા તુમ હકકે વલી દે.
 હસ ખીસ સખીયોયે ખુરી, એક સખી હું જો હવારે ખડી હું,
 હન સલકે હાતોંસે મોરી જરદે, ગગરીયા ફયુ દેર લગી દે.
 જાતે હેં હકીમ આજ સુનો જાનીએ, કલીયર મગ્ગુમ કે કદરપર,
 અલ દેખ સખી અખ તુ કલયરકી નગરીયા, કયા ધુમ મચી દે.

રા, માંડલીક— ગઝલ.

ખુને જગ્ગરકો પીતી હું, ખસ ગમમે તેરે યાર
 સહેરે ચમનસે શીરતી હું, ખસ ગમમે તેરે યાર.
 મય ચુપકે ચુપકે રાતી, મું આંસુઓસે ધોતી,
 વો કહાં ગયો મેરો મોતી, મોતી ખીના ના સોતી. ખસ ગમમે—ખુને
 દીલ ઉસીકુ દીજીએ દીલદાર યાર હો,
 કયા હિંદુ કયા મુસલમાન, કદરદાન યાર હો.
 મેરી નજર જો તુમસે લગ ગઇ, મેં પલંગસે નીચે પડ ગઇ.
 વોહ કહાં ગયે મેરે પ્યારે, મેં આગિ જોસી જમ ગઇ—ખુને.

રાજ-સિલક— રાગ-ગઝલ.

સફ ફરજંદ ખુદાના છે, સહુમાં તુર ખુદાતું છે.
 અગર હો હિંદુ યા મુસ્લીમ, સફ કુદરત ખુદાની છે.
 પદો પૂરાણ, ચા કુરાન, અવસ્તા, બાઇબલ, ઇન્જીલ.
 સફમાં તેજ છે સરખું, સફ કુદરત ખુદાની છે,
 જોયો મુખ રામ કે રહેમાન, અગર જરથોસ્ત કે ઇસુ.
 જુમ છે નામ એતો પશુ, સફ કુદરત ખુદાની છે.
 એજ છે મયી કાખા, મંદીરોને મસજીદોમાં.
 હરી હતાભાએ અમૃત, સફ કુદરત ખુદાની છે.

જોગીકા યરન —

કબાલી.

જોગીકા યરન હમને લીધા ચારકી ખાતીર.
મસજીદમેં અને મુઠાં તો મદરમેં પુઝારી,
દરમાહમેં સગ્ગજદા નરીખનકે બીખારી.
હર નગરીમેં હુંદા કીયા અને અનેકે બીખારી,
ક્યા ક્યા ન કીયા મેંને દીન ઝારકી ખાતીર—જોગીકા
પક્ષીતબી જફરહાબી સીયામેબી ધુલાએ
સૈયાસા સનાસાંકા દીન અપનેબી દીખાએ
હર આમીસો કામીસસે વઝીદેબી પકાએ
હર એક જતન કરચુકા ઉસ ચારકી ખાતીર—જોગીકા
નાદુસમેં પાયા ન ઉરો બાગે અઝમેં
મસજીદમેં મીઠા ડો ન હમે ફુજો છુતાંમે
કાઅમેમેં નાશાં ઝસકા ન કાશીકે મકામેં
દર દર મેં શીરા મેરે ખરીદારકી ખાતીર—જોગીકા
મજનુસા શીરા કરતા હું દીવાના મેં અનેખન
પ્રસ આતીશે દુરીસે પુકા જતા હય તનમન
ઉસ છુતકી મોહજતમેં જનાં શકલ ખીરેહાગત
મોહુદ રજે હેં મેરી ઝુન્નારકી ખાતીર—જોગીકા
રેહમતસે નહિં ચાલીએ દીલદાર કીનારા
આખીરકા તો આશીક હું મેં અય જાન તુમહારા
લીલાલ જુવતલા આતીશે લીજરાકા શરારા
મેં અયન હુવા જતા હું દીદારકી ખાતીર—જોગીકા

સજનામૃત—સજન—મીરાંબાઇ.

ખલીદારી રસીયા ગીરધારી, સુંદર શ્યામ હો તજ અમને
મથુરાના વાસી, આવા ન ખનીમેજ,
વાંસલડી વાગી કીહવાં, લજુકારા વાગેને, ઇજ વાટ લાગે ખારી
સુંદર શ્યામ હો તજ અમને, મથુરાના વાસી આવા ન ખનીમે હોજ.
જમુનાનો કંદિ વાહલા ખાવાને દોડેને, અકળાવી દે છે મુને ભારી—મુ.
વૃંદાવન ફેરી શોભા, તમ વીણુ અસને તો, નવ લાગે હવે સારી—મુ.
ગોવર્ધન તોળ્યો વ્હાલા ટચલી આંગળીએ ને અમપર દોબ્યો
ગીરધારી—મુ.
મીરાંબાઇ કહે પ્રભુ ગીરધરના સુણ, મુખે પ્રભુ મેળો આહરી
સુંદર શ્યામ હો તજ અમને, મથુરાના વાસી આવા ન ખનીમેજ—મુ.

મોહનનું દર્દ—(વીર કેશરી નાટક) કવ્વાડી.

જ્યે હિલ ન હો કાષ્ઠમેં તો કયા મેરી ખતા હય, યેહ શાને ખુદ હય,
સચ્ચ હય જો મોહનખતમેં કીસીકે દહા હય, આકૃત હય ખલા હય.
આઝારે મોહનખતમેં તો આઝાદી ગયાવે, યેહ ગમ ન હિખાયે,
મેહ દર્દ વહી હય, હસકી નહિ કેઠ દવા હય, ખેકાર દુઆ હય.
શયદાકો હજે કાનસે અંદાજ, તો દેખે કુછ જોર તો કરે,
મરતા હય તો મરનેકી સીવા, કાનજ્યા હય આખર ફના હય.

(વીર કેશરી નાટક)—સવારે શું થવાનું છે—ગઝલ.

થવાનું ના થવાનું કહે, તુંજમી કાણુ એવો છે,
ન જાણ્યું જાનકી નાથે, સવારે શું થવાનું છે,
હતી શલ્યા રૂપે આલ્યા, જગતમાં વાત જાહેર છે,
ન જાણ્યું રાની જોતમે, સવારે શું થવાનું છે,
હતા કૌરવ અને પાંડવ, જગતમાં મહાજળી થોપ્યા,
ન જાણ્યું ભીષ્મ જેવાએ, સવારે શું થવાનું છે,
રમ્ય જુગદ્ધ સૌ સાથે, વિજુતિ સૌ ગયા હારી,
ન જાણ્યું ધર્મ જેવાએ, સવારે શું થવાનું છે.

(વિરકુણાલ નાટક)—પરદેશ થાનારો—ગઝલ.

અમારા દેશને છોડી અમે થાનાર પરદેશી,
હૃદયને મેળની લેશે, અમારો પ્યાર પરદેશી,
થયાં દુર્ભાગીયા એવા, તમની દેશની સેવા,
ભટક્યું ! પારકા ઘરમાં, ગની લાચાર પરદેશી,
અમારા દેશનું ધુજો ! અમારી જન્મ ભુમીમાં,
હવે છેલા પ્રણામો છે, અમે હૃદયાર પરદેશી,

મહાદેતા કાદંબરી— રાગ—ભજન.

રામ ભજ તું પ્રાણીયા, તારા ભવની ભાવટ ભાંગશે (૨)
તારા દેહનું સાર્થક થશે.....રામ ભજ તું,
“એલો રામ, સિતારામ”
પ્રાણીયા તું નો વિચારી, કર્મ તારાં લે સંભારી,
ચાસના નકારી હવે રૌરવ, નર્ક નાંખશે.....રામ.
મુઠ તેં મહિષાસૂરી, મતિ તેની ગતી તારી,
હિન્ને સંભાળી, તારી કામા કંચનની મશે.....રામ

મુંબઈની ઇમીટેશન શેઠાણી—ગાંધી.

તમે મુંબઈ વિષે આવ્યા, નિહાળી સર્વ દરખાયા,
 છતાં સાહેબ ઝો મહારા ! જુઓ મુંબઈની શેઠાણી !
 અહાં મુંબઈની અન્નમેલી ! છકલી કંઈક કુધરેલી,
 લટકતી લાજને મેલી, જુઓ મુંબઈની શેઠાણી !
 ફરે છે કંઈ ઉધરાણી, લખે નામું નયન તાણી,
 છતાં કહેવાય “શેઠાણી,” જુઓ મુંબઈની શેઠાણી !
 પતિ પરદેશમાં આવે, પ્રિયાને પાસ તેડાવે,
 પછી વહુ પાંખ ફફડાવે, જુઓ મુંબઈની શેઠાણી !
 સ્વદેશી કામ સૌ કરતી, ખુશીથી ખાંડતી દળતી,
 હવે “રામા” વિના રડતી, જુઓ મુંબઈની શેઠાણી !
 ધરે સસરો અને સાસુ, ખરચ ત્રિણ ખેરવે આંસુ,
 જમે વહુ મિષ્ટ ફરમાસુ, જુઓ મુંબઈની શેઠાણી !
 કુવેથી ખેંચતી પાણી, નણુંદની સાચવે બાણી,
 હવે થઈ રાયની રાણી, જુઓ મુંબઈની શેઠાણી !
 ધણી મુંબઈ તણી નારી, ખતાવે કાઠ બસ ભારી,
 ભલે વર થાય બીખારી, જુઓ મુંબઈની શેઠાણી !
 અને મુંબઈની શેઠાણી, કરે પછસા તણું પાણી,
 રળે વર ટાંટીઆ તાણી, જુઓ મુંબઈની શેઠાણી !
 પતિ શીતર લાવે છે, સકળ પાત્રા ઉગાવે છે,
 છતાં દેવું કરાવે છે, જુઓ મુંબઈની શેઠાણી !
 વસાવે નવનવી સાડી, ટુલેલી ફેરતી ચોળી,
 ખરીદે બુટની જોડી, જુઓ મુંબઈની શેઠાણી !
 સુવાસિક તેલ ને અતર, રૂમાલો રાખતી સતર,
 ગણે છે કાણુ ત્યાં ગણુતર, જુઓ મુંબઈની શેઠાણી !
 કપાટો કે ત્રીજેરીના છતાં દશ બાર ચાવીના,
 રૂપાના રાખતી ઝુંડા, જુઓ મુંબઈની શેઠાણી !
 જશે નાટક તમાસામાં, અગર સરકસ સિતેમામાં,
 ગણે મહેટાઈ ભપકામાં, જુઓ મુંબઈની શેઠાણી !
 સહા નરખી રહે નાડી, જતાં કંઈ જોઈશે ગાડી,
 જશે લટકે કરી લોડી, જુઓ મુંબઈની શેઠાણી !

કરે ધરકામ સૌ ઘાટી, પદમણ્ણી પાલવે જાતી,
 બપો ? હોસે હવા ખાતી, જુઓ મુંગધની શેઠાણી !
 નથી નારી સકળ એવી, સતી કંઈ છે સીતા જેવી,
 દયા સોભાવ્યની દેખી, અસહ્ય છે એજ શેઠાણી !
 નકલ કરનાર શેઠાણી ? સુણી ના કાપશો વાણી,
 હશે પરમાર્થી ને શાણી, ખરી મુંગધની શેઠાણી !
 વપગો પર દયા આણી દુઃખીના દર્દને જાણી,
 મદદ દેતાં ન અચકાણી ! અહાહા ! એજ શેઠાણી !
 સ્થિતિ સ્વામી તણી જાણી, વિના “ઘાટી” ન ગભરાણી,
 શિયળવંતી વિનયવળી, ગુણી ગૃહરાવ્યની રાણી !

“રા. મણિકાન્ત”ની કાવ્યમાળામાંથી.

સતિ તોરણ.

રાગ—હરજન.

પાપ તારું પ્રકાશ જાહેજ, પાપ તારું પ્રકાશરે,
 તારી બેઠલીને જુડવા નહિ દઉં, જાહેજરે-તોરણ કહે છે,
 હરણુ હેયાં લખચાર તોરણદે, હરણુ હેયાં લખચારરે,
 કંઈક વનના અગલાં મારીયાં, તોળાદેરે-જેશળ કહે છે,
 કર્મ તારાં સંભારે જાહેજ કર્મ તારાં સંભારે-તારી બેઠલી,
 લુટી કુંવારી જનન, સતિ નારી લુટી કુંવારી જનનરે,
 સાતવીશું મોડખંધ મારીયા, તોળાદેરે જેશળ કહે છે,
 ધર્મ તારો સંભાળ્ય, જાહેજ ધર્મ તારો સંભાળ્યરે-તારી બેઠલી
 તોડી સરોવર પાળા, સતી નારી તોડી સરોવર પાળરે,
 જહેન ભાણેજ દુભાવ્યાં, તોળાદેરે-જેશળ કહે છે,
 કંઈક પરમારથ કરે જાહેજ કંઈક પરમારથ કરે-તારી બેઠલી,
 માયાના જેટલા વાળ સતી નારી માયાના જેટલા વાળરે,
 એટલાં કુકર્મ મહેં કર્યા, તોળાદેરે-જેશળ કહે છે,
 પાપ તારું પ્રકાશ જાહેજ પાપ તારું પ્રકાશ
 વિનવે જેસલ રાય સતિને, વિનવે જેસલ રાય;
 સતિ નારી આ તારી, બેઠલી લવ પાર ઉતારરે,

સતિદ્રોપદી—

કર્મ—ગતી.

કરમગતી આતી ન્યારી વિધાતા, કળી ન શકે મતી મારી અરેરે-ક.
 એકદીન રાજ એકદીન જોગી, (૨) એકદીન હાલ ભીખારી અરેરે-ક.
 મરી મુગજલા દંડકમંડળ, અંગ નિજુતી લગાવી દરેરે-ક.
 રાજ નિખારી જગલવાસી, પુણી નિરજન તાથ સમરેરે-ક.

મીસ અમારજાન— રાગ લાવણી પીલુ ઉસ્તાદી.

હજારો મેરે કાનકા મોતી (૨) કાનકા મોતી (૨) હજારો
એરે મોતી મેરા કીય પડાઉ (૨) લે જમુના જલધૌતી, (હેલેધૌતી)

લે જમુના જલધૌતી. હજારો. (૨)

અગલી અગર મેરા મોતી યુમાયાં (૨) પીછલી અગર ખડી શેતી

પીછલી અગર ખડી શેતી—હજારો—(૨) (કામકુ શેતી)

એરે મોતી મેરા લાખ ટકકા (૨) ધર છતી મન પર સોતી (૨)

કાનકા મોતી, કાનકા મોતી, હજારો મેરે-કાનકા મોતી. (હજારો) ૨

અરેહિાદય— આખાદીનો ઉપાય.

ચઢોળે ભારતના સંતાન, જગતમાં ભારત આખાદી.

તમે અંગે ધરો ખાદી.

દેશ ઉઘ્યની તમે નિરાશા, હવે બનો આશા વાદી.

વિદેશીનાં તમે મોહ તજ્યાં નહીં, કરી દેશની અરખાદી.

કંબંક કાળા દુર કરો એ પાવન કર પહેરો ખાદી.

“આ દેશ ભારત વર્ષ છે, જ્યાં પ્રથમ અરેહિાદય થયો.”

“અરવા અંગે તમે લાગ્યનો, જ્ઞાન અરે આળે ગયો.”

“પ્રાચીન કળા મંદીર તમારું તેજ હીલુ દેખાય છે.”

“કારણ તમારી સંપત્તિ. પરદેશમાં વડી જાય છે.”

લોકે આન્યના વીર વતની કંઈ ધરો જીરમાં યાદી

તમે અંગે ધરો ખાદી.

માલતી માધવ—

નાનકડી નાજુક નાર, બહુ નાનકડી, બહુ નાનકડી,

મારા લાલાની છું લાડકડી (૨) છું લાડકડી (૩)

આંખ તણે મટકે પટકું છું લાલને

નાની મું સગને વ્હાલાના વ્હાલને (હુંતો બધુએ સમજું છું)

જણી જોજો ભરથાર, તું બહુ મથે ચડી—(૪)—નાનકડી.

ગઝલો—કુમરી, અલસીયા,

ફસ ગઈ મેં તો કાલુ બલામે—

લાગ અલીમ ઝોર મીનકા પરદા, ઇશકો લટાકર સામને આબ,

દીલમે અદાએ ઉતર ગઈરે,—ફસ ગઈ મેં તો કાલુ બલામે,

ઇન્ના અલકના દીલસે જુલાયા, નહનો કરમ સમકો બતાબ,

દીલમે સરે ગઈ અર ગઈરે—ફસ ગઈ મેં તો કાલુ બલામે

અખળોના બાંધન—રાજ ભજન.

કાંતો કાતો નરનાર ! સંસાર તો સુતર જેવો—કાંતો કાતો.

શુશ્રિયશ્ચ ચરમેા શુંજે જ્યાહિ, જોવા ઉતર દેવો;

માયાના મદ મોહ નિર્વાં.

ચંત્રની અધિમાહિ ચાંત્રી જેવો—સંસાર તો સુતર જેવો,

સત જીવનુ એ લાન કરાવે, ગડ સુદરાંગ જેવો.

ચર ધર પૂજે એપ્રતિ ગાને,

ભારતનો છે લાઇ મીઠાઇ મેવા—સંસાર તો સુતર જેવો—કાતો.

વાગ કાઢવા માટે

રાજરાણી સાબુ

રાજરાણી સાબુ—વાપરવાથી ચામડીને કાંઈ નુક-
સાન થતું નથી.

રાજરાણી સાબુ—સફાઈથી વાળ દુર કરે છે.

રાજરાણી સાબુ—વાપરનારાઓ સંપૂર્ણ સંતોષ
પામ્યા છે.

રાજરાણી સાબુ—વાપરવાથી નુકસાન થતું નથી.

રાજરાણી સાબુ—શુદ્ધ લાગોના વાળ સહેલાઈથી
કાઢે છે.

રાજરાણી સાબુ—હજારો દુકાનો પર મળે છે.

રાજરાણી સાબુ—ચામડીના તમામ દરદ નાબુદ કરે છે.

રાજરાણી સાબુ—વાપરવા ખાસ બલામણુ કરવામાં
આવે છે.

રાજરાણી સાબુ—ચામડીનો અસલ રંગ કાયમ
રાખે છે.

રાજરાણી સાબુ—ગોટી ૩ ના બાકસનો રૂ. ૧)
ટપાલ ખરચ જુદું.

રાજરાણી સાબુ—સ્વદેશી સાબુ છે.

ડી. પી. લાલની કંપની,
આરબાઇ મોહોલા. અમદાવાદ ૩.

તાવનો કટ્ટો રાત્રુ
ડૉક્ટર ભગત એન્ડ કંપનિનું

તાવ હરણ.

(રજીસ્ટર્ડ)

દરેક જાતના તાવને એકદમ ઉતારિ દાખી
કર આપે છે.

એક વખત વાજમાવી ખાતી કરો.

કિંમત રૂ ૧ - ૦ - ૦

પાષ્ટેજ વીઝ પીઝ ખર્ચ જુડે.

ખનાવનાર :-

ડૉક્ટર ભગત એન્ડ કંપનિ.

મુા મીઆગામ કરજણ,

ખી. ખી. એન્ડ સી. આઇ. રેલ્વે.

